

Ja endevines que si algú escriu la paraula [blog entre cometes](#) la digestió serà complicada, així que t'infles els pulmons abans de capbussar-te en fang. En acabar de llegir l'article (sencer!), confirmes aquesta fràgil intuïció i també les sospites que genera la contundència d'un títol que pretén resumir l'objecte de la seua crítica i, en canvi, aconsegueix definir el seu propi gas: metà. *Infla, però no omple*. Com en algunes versions cinematogràfiques d'obres literàries, hi ha el perill d'emprar títols propensos a l'autoreferència, com [Much Ado About Nothing](#). La crítica, com la pel·lícula, mor involuntàriament víctima de les seues pretensions. Gairebé metapoètic. També és el preu d'apostar-ho tot a un sol cavall: la preeminència de l'autoritat professional de la premsa per a explicar el món (després dels ERO caldria dir-ne [supervivència](#)). Sovint hi ha [fal·làcies](#). Un exemple: «*La blogosfera infla*». Un altre: «*La premsa infla*». Fal·làcia doble: «*La premsa i la blogosfera inflen*». Una més: «*Aquesta oració és falsa*». És [falsa](#) aquesta oració? Qualsevol tria de continguts digitals o analògics reclama, i cada dia més, un intensiu ventat de l'arròs: «*La abundancia de datos no exime de una ardua extracción, tan sacrificada como la minería*». Aquesta oració m'infla especialment, perquè explica la *qualitat de l'experiència* d'alguns miners moderns: periodistes que ixen negres i cansats de les sessions parlamentàries. «*Internet desprecia la calidad de la experiencia*». Qui és Internet? Ah sí, parlàvem del meteorisme. Doncs això.

«[Flat foot floogie](#)», de [Slim & Slam](#)

*Whenever your cares are chronic,
Just tell the world, "go hang"
You'll find a greater tonic,
If you go on stumblin' with the gang!
Hey, hey, hey, yes, yes!*